

„Mezičas“

O Evropě bez obalu

Publikace vyšla za podpory:

Evropská sjednocená levice/Severská zelená levice

Parlamentní skupina EVROPSKÝ PARLAMENT

GUE/NGL
www.guengl.eu

Ing. Kateřina Konečná

MUDr. Jiří Maštálka

OBSAH

ÚVODEM	4
ORGÁNY A INSTITUCE EVROPSKÉ UNIE	5
POLITICKÁ SKUPINA (FRAKCE) SJEDNOCENÁ EVROPSKÁ LEVICE/ SEVERSKÁ ZELENÁ LEVICE (GUE/NGL) V EVROPSKÉM PARLAMENTU	14
NAŘÍZENÍ DUBLIN IV	16
PŘIJETÍ EURA V ČESKÉ REPUBLICICE: ANO? KDY?	20
BREXIT - DALŠÍ KRIZE EU	23
NÁVRAT TÉMATU BEZPEČNOSTI	30
SOCIÁLNÍ, NEBO TRŽNÍ EU?	32
VÝBORY A DELEGACE	34

ÚVODEM

Publikaci, nazvanou Mezičas, jsme připravili v mezidobí své spolupráce v Evropském parlamentu. Tato spolupráce, do které jsou zapojeny pracovní týmy nás obou, je kontinuální a trůfáme si tvrdit, že také úspěšná. Vztahuje se jak na práci při zasedání pléna Evropského parlamentu, tak na činnost v jeho výborech a delegacích a v neposlední řadě také na naše působení v politické skupině Sjedenocená evropská levice/Severská zelená levice (GUE/NGL). Publikace obsahuje kapitoly obecného charakteru i náš pohled na některé důležité aktuální problémy Evropské unie, jako je například azylová politika, přijetí eura Českou republikou či tzv. brexit.

Tuto publikaci vydáváme v době, kdy další, pro Českou republiku v pořadí už čtvrté, volby do Evropského parlamentu nejsou vzdálené roky, ale jen měsíce. Doufáme, že také při těchto volbách, které proběhnou v polovině roku 2019, občané ocení předchozí práci nás poslanců zvolených na kandidátní listině KSČM tím, že nám opět dají důvěru. Publikace Mezičas není bilancí, je jen připomenutím toho, že naše činnost v Evropském parlamentu se týká mnoha závažných témat, ovlivňujících život všech občanů Evropské unie.

- KATEŘINA KONEČNÁ
- JIŘÍ MAŠTÁLKA

ORGÁNY A INSTITUTE EVROPSKÉ UNIE

Institucionální struktura Evropské unie (EU; Unie) je natolik členitá, že se nelze divit tomu, když se v této struktuře občan, standardně se zajímající o dění v EU, neorientuje. Ovšem je třeba poznamenat, že s touto orientací mívají problémy také ti, kdo by měli být takřkajíc v obraze: v první řadě novináři a političtí komentátoři, o politických ani nemluvě.

Základem této struktury jsou orgány a nejdůležitější poradní instituce EU, explicitně uvedené v zakládacích smlouvách, tedy ve Smlouvě o EU a ve Smlouvě o fungování EU. Ovšem kromě těchto orgánů a institucí existuje ještě hustá síť různých unijních úřadů a zejména agend, které zakládací smlouvy označují jako „jiné instituce“.

Orgánů EU, tedy organizačních opor Unie s koncepční a rozdílnou rozhodovací pravomocí, je celkem sedm. Patří sem:

Evropská rada

Evropská rada (ER) je vrcholným orgánem EU, určujícím politický směr a priority jednotlivých politik EU. ER sestává z hlav členských států nebo předsedů jejich vlád, dále pak ze stálého předsedy ER a předsedy Evropské komise (viz násl.). ER se schází nejméně čtyřikrát ročně a jejího zasedání se účastní také vysoký představitel (představitelka) EU pro zahraniční a bezpečnostní politiku. ER se nezabývá unijní legislativou. Na konci každého svého zasedání přijímá závěry, které obsahují záležitosti, jimiž se má následně zabývat Rada Evropské unie (viz násl.). ER může také vyzvat Evropskou komisi, aby předložila návrhy, týkající se určitého problému EU.

ER přijímá většinu svých rozhodnutí konsenzem. V řadě případů se však při hlasování ER uplatňuje tzv. kvalifikovaná většina. Činnost ER koordinuje její stálý předseda (nepřesně, ale často označovaný za „prezidenta EU“), který rovněž zastupuje EU ve světě. Předseda je volen na dva a půl roku s tím, že může být zvolen dvakrát po sobě.

Rada Evropské unie

Rada Evropské unie (Rada) je de facto hlavním rozhodovacím orgánem EU. Zasedají v ní ministři členských států EU, a to shodných resortů, aby projednali specializované záležitosti EU a schválili (v rámci legislativního procesu spolu s Evropským parlamentem) návrhy právních předpisů, předložených Evropskou komisí. Ministři, kteří se zasedání Rady účastní, mají pravomoc zavazovat své vlády k přijetí Radou dohodnutých opatření. Radě postupně v koloběhu předsedají podle stanoveného pořadí všechny členské státy EU, střídající se po šesti měsících. Povinností státu, který Radě předsedá, je organizovat její zasedání, řídit je a dbát na prosazování sjednané linie politiky EU, kdy předsedající stát si zpravidla určí své priority. Výjimkou je zasedání Rady pro zahraniční záležitosti, kterému předsedá vysoký představitel Unie pro zahraniční a bezpečnostní politiku. V zájmu kontinuity práce Rady spolu úzce spolupracují vždy ony tři státy, které po sobě vykonávají předsednictví. Tato „trojka“ připravuje rámcový program činnosti Rady na 18 měsíců.

Evropský parlament

Evropský parlament (EP) je jediným voleným orgánem EU, jehož poslanci jsou od roku 1979 voleni každých pět let ve všech členských státech EU. EP je tak nejen jediným přímo voleným orgánem EU, ale také jedinou přímo volenou supranacionální institucí na světě. Vzhledem k tomu, že EP reprezentuje evropské obyvatelstvo, lze jej také označit za „občanskou komoru“ EU (vedle „státní komory“, kterou představuje Rada EU).

Od faktického vzniku EP v roce 1952 (jednalo se o parlamentní shromáždění existující v rámci Evropského společenství uhlí a oceli; název Evropský parlament se objevil až v roce 1957) byly jeho kompetence v unijní normotvorbě několikrát rozšířeny, a to především Maastrichtskou smlouvou (1992) a Lisabonskou smlouvou (účinnost od 1. prosince 2009). Práva EP byla postupně utvářena i pokud jde o ustavení exekutivy EP, tedy volbu Evropské komise. V této oblasti však má EP stále ještě menší vliv v porovnání s většinou národních parlamentů členských států EU. EP rovněž nedisponuje zákonodárnou iniciativou a chybí v něm jinak pro parlamentarismus typický rozpor mezi vládními a opozičními frakcemi. Oproti národním parlamentům, kde zpravidla vládní frakce stojí loajálně za vládou a podporuje její legislativní návrhy, se v EP tvoří při hlasování měnicí se většiny poslanců podle tématu hlasování. To má rovněž za následek, že jednotliví poslanci EP jsou více nezávislí a mohou mít – jsou-li obratní při vyjednávání a disponují-li dobrými znalostmi o projednávané věci – větší vliv na unijní normotvorbu.

Postavení a úkoly EP jsou podle Smlouvy o EU (čl. 14) stanoveny takto:

1. EP vykonává společně s Radou legislativní a rozpočtovou funkci. Vykonává funkci politické kontroly a konzultace v souladu s podmínkami stanovenými smlouvami (tedy Smlouvou o EU a Smlouvou o fungování EU).

2. EP se skládá ze zástupců občanů Unie. Jejich počet nesmí překročit 750, nepočítaje předsedu. Zastoupení občanů je zajištěno poměrným sestupným způsobem, přičemž je stanovena minimální hranice šesti členů na jeden stát. Žádnému členskému státu nesmí být přiděleno více než 96 míst.

3. Členové EP jsou voleni na dobu pěti let ve všeobecných a přímých volbách svobodným a tajným hlasováním.

4. EP volí ze svých členů předsedu a předsednictvo. Pokud jde o legislativní proces, EP zde vykonává pravomoc společně s Radou a společně s ní se podílí na přijímání směrnic, rozhodnutí, nařízení a dalších právních aktů. EP však nedisponuje (oproti národním parlamentům) zákonodárnou iniciativou; tuto iniciativu má výlučně Komise.

Kromě rozpočtové funkce, kdy EP a Rada rozhodují společně o rozpočtu EU, jehož návrh předkládá Komise, vykonává EP také funkci kontrolní, která se týká jak Komise, tak Rady. Při výkonu této své funkce může EP zřizovat vyšetřovací výbory a případně podávat žaloby k Evropskému soudnímu dvoru. To se týká i oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky EU, kde Komise a Rada mají exekutivní funkce a role EP je zde značně omezena. Aby EP mohl svou kontrolní funkci vykonávat, musí mu ostatní unijní orgány a instituce, především Komise, Rada a Evropská centrální banka, předkládat pravidelně zprávy o své činnosti. Kromě toho mohou poslanci EP nebo parlament jako takový pokládat Komisi a Radě písemné a ústní otázky, přičemž tázaný orgán je povinen odpovědět. Dalším účinným nástrojem parlamentní kontroly je případné vyslovení nedůvěry Komisi. Tato nedůvěra může být při hlasování EP vyslovena na základě dvou třetin odevzdaných souhlasných hlasů nadpoloviční většiny všech poslanců. V minulosti EP už několikrát prosadil výměnu podle něj nevhodných členů Komise tím, že jí pohrozil vyslovením nedůvěry.

Jinou důležitou úlohu hraje EP při samotném jmenování Komise. S přihlédnutím k výsledkům voleb do EP a po patřičných konzultacích navrhne Evropská rada parlamentu kandidáta na funkci předsedy Komise. Tohoto kandidáta potom může EP zvolit prostou většinou hlasů všech svých členů. Komise podléhá schválení parlamentem jako kolektivní orgán, nikoli její jednotliví členové, což znamená, že ji lze odvolat jen jako celek, nikoli její jednotlivé členy.

Ve volebním období 2014–2019 má Evropský parlament 751 poslanců, organizovaných nikoli podle národních delegací, nýbrž podle světonázorových kritérií v politických skupinách (frakcích). Tyto skupiny v podstatných rysech odpovídají evropským politickým stranám (tj. stranám na evropské úrovni, jako je např. Strana evropské levice). V uvedeném volebním období existují v EP tyto politické skupiny: Poslanecký klub Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů), Skupina Progresivní aliance socialistů a demokratů, Skupina Evropských konzervativistů a reformistů, Skupina Aliance liberálů a demokratů pro Evropu, skupina Sjednocené evropské levice/Severské zelené levice (GUE/NGL – viz násl.), Skupina zelených/Evropské svobodné aliance, Skupina Evropa svobody a přímé demokracie, skupina Evropa národů a svobody a nutno uvést také Nezařazené poslance, kteří nepředstavují politickou skupinu a patří sem ti poslanci EP, kteří se rozhodli nepatřit do žádné z existujících frakcí.

Výbory EP

Jak je v parlamentní činnosti běžné, poslanci se při své práci specializují, aby bylo možné kvalifikovaně zpracovávat témata jednání a připravovat podklady pro plenární zasedání EP. Poslanci jsou rozděleni do 20 stálých výborů, které přijímají zprávy, jimiž přispívají k obsahu legislativních návrhů, navrhuji pozměňovací návrhy pro plenární zasedání a jmenují vyjednávací tým pro vedení jednání s Radou o právních předpisech EU. Přijímají také zprávy z vlastního podnětu, pořádají slyšení s odborníky a svým způsobem také dohlíží na ostatní orgány a instituce EU. Výbory jsou tvořeny 25 až 73 řádnými členy a stejným počtem náhradníků. Každý výbor volí ze svých řádných členů předsedu a až čtyři místopředsedy, kteří dohromady tvoří „předsednictvo výboru“ a jejich mandát trvá dva a půl roku. Politické složení výborů odráží složení plenárního shromáždění. Parlament může také zřizovat podvýbory a zvláštní dočasné výbory, které se zabývají konkrétními tématy, a má rovněž pravomoc vytvářet vyšetřovací výbory, které zkoumají případy údajného porušování právních předpisů EU nebo nesprávného úředního postupu.

Parlamentní výbory se obvykle scházejí v Bruselu a ke své činnosti mají k dispozici sekretariát. Jejich diskuse probíhají veřejně a obvykle jsou přenášeny po internetu. Aktuálně existují v EP tyto výbory: **Zahraníční věci (AFET)**, **Lidská práva (DROI)**, **Bezpečnost a obrana (SEDE)**, **Rozvoj (DEVE)**, **Mezinárodní obchod (INTA)**, **Rozpočet (BUDG)**, **Rozpočtová kontrola (CONT)**, **Hospodářství a měna (ECON)**, **Zaměstnanost a sociální věci (EMPL)**, **Životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin (ENVI)**, **Průmysl, výzkum a energetika (ITRE)**, **Vnitřní trh a ochrana spotřebitelů (IMCO)**, **Doprava a cestovní ruch (TRAN)**, **Regionální rozvoj (REGI)**, **Zemědělství a rozvoj venkova (AGRI)**, **Rybolov (PECH)**, **Kultura a vzdělávání (CULT)**, **Právní záležitosti (JURI)**, **Občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci (LIBE)**, **Ústavní záležitosti (AFCO)**, **Práva žen a rovnost pohlaví (FEMM)** a **Petice (PETI)**. Zvláštními výbory jsou **Terorismus (TERR)** a **Zvláštní výbor pro postup Unie při povolování pesticidů (PEST)**.

Při debatě s politikem Z. Zbořilem na konferenci o Rusku v roce 2017

Delegace EP

Vedle výborů pracují poslanci v různých delegacích, kterými jsou oficiální skupiny poslanců, rozvíjející vztahy s parlamenty zemí mimo EU, se zástupci regionů nebo mezinárodních organizací. Delegace mají za úkol udržovat a rozvíjet mezinárodní kontakty EP a přispívat k posílení úlohy a zviditelňování EU ve světě. Delegace zaměřují svou činnost zejména na udržování a posilování kontaktů s parlamenty těch států, které jsou tradičními partnery EU. Mezinárodní kontakty parlamentu se řídí zásadami mezinárodního veřejného práva. Aktuálně má Evropský parlament **44 stálých delegací**, přičemž jejich rozdělení a velikost se mezi volebními obdobími může lišit. Každý poslanec EP je členem nějaké delegace.

Kateřina Konečná je v tomto volebním období členkou nebo náhradní členkou v těchto výborech a delegacích: ENVI, PEST, TRAN; DSCA (Delegace ve Výborech pro parlamentní spolupráci EU–Arménie a EU–Ázerbájdžán a v Parlamentním výboru pro přidružení EU–Gruzie), Delegace pro vztahy s Čínskou lidovou republikou (D–CN), Delegace pro vztahy se zeměmi jižní Asie (DSAS).

Jiří Maštálka je členem nebo náhradním členem v těchto výborech a delegacích: ENVI, IMCO, JURI; Delegace ve výboru pro parlamentní spolupráci EU–Rusko (místopředseda), Delegace v Parlamentním výboru pro stabilizaci a přidružení EU–Černá Hora (D–ME), Delegace v Parlamentním shromáždění Euronest (DEPA), Delegace v Parlamentním výboru pro přidružení EU–Moldavsko (D–MD) a Delegace pro vztahy s Parlamentním shromážděním NATO (DNAT). Za politickou skupinu GUE/NGL dále zasedá v poradním výboru pro Kodex chování poslance.

Již několik let mám záštitu nad pořádáním Vratimovského odborného semináře a jsem moc ráda, že se ho pravidelně mohou také účastnit

Evropská komise

Evropská komise je hlavním výkonným (exekutivním) orgánem EU, jenž jako jediný navrhuje právní normy, předložené následně ke schválení Radě a Evropskému parlamentu. Komise je politicky nezávislý orgán, který rámcově „zastupuje a podporuje obecný zájem Evropské unie“ a je tak v mnoha oblastech hybnou silou EU: Kromě výhradní legislativní iniciativy navrhuje konkrétní politiky a akční programy EU a odpovídá za provádění opatření, přijatých Radou a Evropským parlamentem. S výjimkou společné zahraniční a bezpečnostní politiky zajišťuje také zastupování EU navenek. Komise, jejíž členové nesou označení komisaři, je jmenována každých pět let, a to do šesti měsíců od voleb do Evropského parlamentu. EP na návrh Evropské rady volí nového předsedu Komise, který si po jednáních s členskými státy EU vybere kandidáty na funkce komisařů, s nimiž pak EP vede pohovory a nakonec vydá své stanovisko ohledně Komise jako celku.

Soudní dvůr Evropské unie

Soudní dvůr EU především zajišťuje, aby právní předpisy EU byly ve všech členských státech vykládány a uplatňovány jednotně. Soudní dvůr ověřuje zákonnost opatření orgánů EU, zajišťuje, aby členské státy plnily své závazky, a na žádost vnitrostátních soudů vykládá právo EU (formou závazného rozhodnutí o tzv. předběžné otázce). Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat právní spory mezi členskými státy, orgány EU, podniky a jednotlivci, ale jen pokud jde o problémy aplikace práva EU. Kvůli zvládnutí rozsáhlé agendy se soudní dvůr skládá ze dvou orgánů – vlastního Soudního dvora, který se zabývá v první řadě žádostmi vnitrostátních soudů o rozhodnutí o předběžné otázce, a z Tribunálu, který rozhoduje o veškerých žalobách podaných právníckými a fyzickými osobami a o některých žalobách podaných členskými státy. Jak Soudní dvůr, tak Tribunál mají stejný počet soudců, kteří jsou delegováni po jednom z každého členského státu.

Evropská centrální banka

Evropská centrální banka (ECB) vznikla v roce 1998, kdy došlo k zavedení měny euro. Úlohou ECB je udržování měnové stability v eurozóně zajišťováním pokud možno nízké a stabilní inflace spotřebitelských cen. ECB je nezávislým orgánem, který vydává rozhodnutí, aniž by potřeboval pokyny od vlád členských států nebo jiných orgánů EU.

Evropský účetní dvůr

Evropský účetní dvůr je nezávislým auditním orgánem EU, který ověřuje, zda příjmy EU byly získány řádně, zda její výdaje byly vynaloženy legálně a správně, a kontroluje řádnost finančního řízení. Účetní dvůr vykonává svou činnost nezávisle na vládách členských států a na ostatních orgánech EU. Jinými slovy hlavní úlohou Účetního dvora je přezkoumávat, zda je náležitě plněn rozpočet EU.

Bylo mi ctí převzít od Vladimíra Putina dne 10. 3. 2016 nejvyšší státní vyznamenání RF Řád přátelství mezi národy

Na Cenu evropského občana jsem navrhla mobilní hospic Strom života a jsem moc ráda, že zvítězil v národním kole a ocenění si byl převzít i v Bruselu

Poradní instituce

Jedná se o instituce EU, které nemají rozhodovací pravomoc a jejichž hlavním posláním je být poradním subjektem pro Radu, komisi a Evropský parlament. Stanoviska těchto institucí tedy nejsou závazná. Patří sem Evropský hospodářský a sociální výbor a Výbor regionů.

Evropský hospodářský a sociální výbor

Evropský hospodářský a sociální výbor (EHSV) se skládá ze zástupců organizací zaměstnavatelů, zaměstnanců a jiných zástupců občanské společnosti, a měl by vyjadřovat obecné občanské zájmy. EP a Rada EU musí s tímto výborem konzultovat navrhovaná opatření v oblastech určených zakládacími smlouvami. Kromě povinných konzultací může EHSV vydávat stanoviska z vlastního podnětu v případech, kdy se domnívá, že to je důležité pro ochranu zájmů občanské společnosti. EHSV má 344 členů jmenovaných na pět let vládami členských států a potvrzených Radou EU.

Výbor regionů

Výbor regionů (VR) je tvořen ze zástupců regionálních a místních zastupitelských orgánů členských států EU a má zajišťovat, aby i regiony měly vliv na tvorbu unijní politiky. V tomto ohledu má VR zejména ověřovat, zda jsou respektovány regionální a místní identity, jejich pravomoci a potřeby. Rada a Komise musí s VR konzultovat záležitosti týkající se místní a regionální samosprávy. VR má stejně jako EHSV 344 členů působících v místní a regionální samosprávě členských států EU. Členové VR jsou nominováni národními vládami a jmenováni Radou EU.

Výše uvedené orgány a instituce představují základní institucionální rámec EU. Celková institucionální struktura EU je však mnohem členitější. Kromě zcela specifických úřadů a institucí, jako je Evropský veřejný ochránce práv (ombudsman), Evropský inspektor ochrany údajů či Evropská investiční banka, sem patří zejména poměrně nepřehledná síť úzce specializovaných agentur, jichž je několik desítek (např. Evropská obranná agentura, Frontex, Europol, Evropský úřad pro bezpečnost potravin, Evropský institut pro rovnost žen a mužů a další).

Moc ráda se účastním akcí pořádaných Akademií patientských organizací, se kterými intenzivně po celou dobu mandátu spolupracuji

S Antonínem Panenkou na výstavě věnované českému fotbalu v EP

POLITICKÁ SKUPINA (FRAKCE) SJEDNOCENÁ EVROPSKÁ LEVICE/SEVERSKÁ ZELENÁ LEVICE (GUE/NGL) V EVROPSKÉM PARLAMENTU

Jak už bylo uvedeno, poslanci Evropského parlamentu vytvářejí politické skupiny – nejsou tedy organizováni podle své státní, ale podle politické, resp. názorové, příslušnosti. Pro uznání politické skupiny je nutné, aby se skupina skládala alespoň z 25 poslanců, kteří musí zastupovat nejméně jednu čtvrtinu členských zemí, což v době vydání této publikace znamenalo sedm zemí. Poté, co je politická skupina ustavena, musí předsedu Evropského parlamentu informovat o svém názvu, složení a vedení. Politické skupiny hrají důležitou roli při stanovování programu parlamentu, volbě předsedy a místopředsedů parlamentu, předsednictví jednotlivých parlamentních výborů a určování parlamentních zpravodajů, a rovněž v rozdělení řečnické doby pro jednotlivé plenární rozpravy. Politické skupiny také získávají pro svou činnost finanční podporu Evropského parlamentu. Politická skupina **Sjednocená evropská levice/Severská zelená levice** existuje od roku 1994. Jejím předchůdcem byla skupina Komunisté a blízcí (KOM), která vznikla v říjnu roku 1973 a vydržela až do parlamentních voleb konaných v roce 1989. Po těchto volbách se skupina rozdělila na tzv. eurokomunistickou Sjednocenou evropskou levice a na Levicovou koalici, podporující politiku tehdejšího Sovětského svazu. Větší Sjednocená levice zahrnovala poslance z dánské Socialistické lidové strany, Italské komunistické strany, ze španělské Sjednocené levice, z řeckého hnutí Synaspismos a z irské Demokratické levice. K Levicové koalici patřili poslanci z Komunistické strany Francie, Komunistické strany Řecka, Komunistické strany Portugalska a irské Dělnické strany. Skupina Sjednocená levice se rozpadla v lednu roku 1993.

Po volbách do Evropského parlamentu konaných v roce 1994 vznikla skupina Sjednocená evropská levice (GUE) jako seskupení politických sil stojících nalevo od sociální demokracie. Sestávala z poslanců španělské Sjednocené levice, řeckého hnutí Synaspismos, Francouzské komunistické strany, Portugalské komunistické strany, Komunistické strany Řecka a italské Komunistické obnovy. A konečně v roce 1995, po rozšíření Evropské unie, došlo ke vzniku Severské zelené levice (NGL), složené ze zástupců finského Levicového svazu, švédské

Levicové strany a dánské Socialistické lidové strany. Dne 6. ledna 1995 se NGL spojila s politickou skupinou GUE; na světě tak byla dodnes existující skupina GUE/NGL, která měla před volbami do Evropského parlamentu konanými v roce 2004 (po tzv. východním rozšíření) 56 členů včetně pozorovatelů ze zemí, které v tom roce do EU vstoupily.

Volby do Evropského parlamentu v roce 2004 obohatily GUE/NGL o šest poslanců z České republiky, mezi kterými byl mimo jiných také Jiří Maštálka. Do konce volebního období tak měla GUE/NGL 41 členů. Ve volebním období 2009–2014 patřilo do skupiny GUE/NGL 35 poslanců Evropského parlamentu. Po volbách, které proběhly v roce 2014, GUE/NGL posílila a dosáhla počtu 52 členů pocházejících z různých levicových, socialistických a komunistických stran a stala se tak pátou nejsilnější politickou skupinou v EP.

GUE/NGL přikládá velký význam svému „konfederálnímu“ charakteru. Někdejší předseda GUE/NGL, zesnulý Lothar Bisky, prohlásil, že tento charakter znamená to, že „respektujeme a hájíme různorodost identit a názorů svých členů“. Tato různorodost se mimo jiné projevuje v otázce evropské integrace jako takové, kde se v GUE/NGL vyskytují názory sahající od zásadní podpory integrace přes její kritiku až po odmítání integračního projektu.

Stranické a národní odlišnosti určují rozhodování, resp. hlasování, poslanců a někdy skupině znesnadňují hovořit jedním hlasem. Postoje GUE/NGL jsou ovlivňovány také tím – a to se ostatně týká všech politických skupin v EP –, že princip voleb do EP neumožňuje vytváření celoevropských volebních listin. Neboli také pro některé poslance není někdy lehké hlasovat v rámci GUE/NGL proti stanovisku své národní strany.

Praktická činnost GUE/NGL přináší mnoho příkladů dobré spolupráce jejích členů, a to jak v odborných pracovních skupinách, tak v parlamentních výborech nebo při organizování společných slyšení v EP na různá témata. Existuje totiž základní společný jmenovatel, který je vyjádřen v tzv. ustavujícím prohlášení GUE/NGL, v němž se členové skupiny zavázali k boji proti „masové a stále se zvyšující nezaměstnanosti, za ochranu životního prostředí, za vytvoření společného sociálního prostoru, poskytujícím všem občanům stejná práva na nejvyšší úrovni, jakož i za naplňování potřeb těch, které bída vyhání z jejich domovů“.

GUE/NGL rovněž usiluje o integraci a spolupráci v rámci široké sítě mimoparlamentních organizací evropské levice. Skupina udržuje úzké pracovní kontakty s Evropským odborovým svazem, jakož i s těmi organizacemi na evropské úrovni, které se angažují za sociální spravedlnost, ochranu práv občanů a za mír.

Při oslavách 75. výročí vítězství ve stalingradské bitvě společně s primátorem Volgogradu A. Kosolapovem a veteránem stalingradské bitvy M. Zagarulkem

NAŘÍZENÍ DUBLIN IV

Historické souvislosti

Již od roku 2010 přicházely do EU proudy migrantů po centrální středomořské migrační trase přes italský ostrov Lampedusa, nacházející se ve Středozemním moři. Za převoz migranti platili a nadále platí vysoké částky převaděčům, kteří je umísťují na nebezpečné a nevyhovující čluny. lidský život pro ně nic neznamená!

Od roku 2013 tak začalo docházet ke stále více případům utonutí. V dubnu 2015 došlo k vůbec nejhorší události, kdy se u Lampedusy utopily stovky lidí. Právě tato událost se dá označit jako moment probuzení evropské politické reprezentace, kdy bylo dosaženo konsenzu ohledně nutnosti přijmout řešení na úrovni EU. Nejprve reagovala Evropská rada ve svém prohlášení z 23. dubna 2015 a o pár dní později Evropský parlament. Instituce se shodly na potřebě přijmout rychlá opatření v zájmu záchrany životů ve Středomoří. Komise následně 13. května přijala Evropský program pro migraci, který již předkládá jednotlivé návrhy těchto opatření, které by zároveň měly vést k lepšímu zvládnutí všech aspektů migrace.

Dalším faktorem, který přispěl k vygradování situace, bylo zintenzívnění války v Sýrii a Iráku v roce 2015. Sousední státy, ve kterých mnoho uprchlíků žilo přes čtyři roky, vůči nim přestaly být pohostinné, například Libanon od roku 2015 zavedl vůči syrským státním příslušníkům vízovou povinnost. Tímto se zvýšil počet lidí přicházejících do Turecka, kteří se následně vydali do Řecka přes Egejské moře. V létě tak vznikla nová nevytíženější migrační trasa, zvaná východní středomořská. Na ni pak navazuje balkánská trasa, a to přes Řecko, Makedonii, Srbsko a Maďarsko.

Pro úplnost je třeba dodat, že kromě již zmíněných tras, po kterých v době migrační krize přicházelo zdaleka nejvíce osob, existují i trasy další, méně zatížené, a to západní středomořská, vedoucí přes Maroko a Španělsko, po které přicházejí migranti z afrických zemí, stejně jako po západní africké, a dále černomořská a východní trasa. V roce 2015 přišlo do EU nelegálně přes 1,8 milionu osob, přičemž 880 tisíc z nich dorazilo po východní středomořské trase do Řecka a 153 tisíc po centrální středomořské trase do Itálie. Většina z těchto osob přišla do EU v letních měsících, v zimě jsou evidovány pouze malé počty příchozích. Náporu migrujících osob byly nejvíce vystaveny země na vnějších hranicích EU, konkrétně Řecko, Itálie a Maďarsko, a dále cílové destinace, kterými byly Německo, Rakousko a Švédsko. Nejčastějšími tranzitními zeměmi bylo Bulharsko, Chorvatsko, Řecko a Slovinsko.

Zásadní událostí roku 2016 bylo uzavření dohody s Tureckem, které podstatně snížilo počet osob nelegálně překračujících vnější hranice po východní středomořské a balkánské trase, kdy celkový počet příchozích klesl na 362 tisíc. Otázkou však zůstává, nakolik je Turecko spolehlivý partner, či do jaké míry EU prostřednictvím této dohody vydírá (resp. je schopno vydírat).

Celkově se dá říci, že počet osob nelegálně překračujících vnější hranice se v prvních čtyřech měsících roku 2017 snížil o 84 %.

Opatření EU jako reakce na tzv. migrační krizi

Od jara roku 2015 proudí na území Evropské unie ve srovnání s předchozími roky rekordní počet osob ze třetích zemí. Pro tuto situaci se v médiích i odborné literatuře vžil název migrační krize. Krize ukázala na nedostatky některých politik EU, mimo jiné i oblastí úpravy schengenského systému a azylového práva EU.

V důsledku slabých míst v úpravě těchto oblastí selhává ochrana vnějších hranic schengenského prostoru, nejsou dodržována kritéria dosud platných Dublinských nařízení, v důsledku čehož absentuje registrace mnoha migrantů, kteří se následně pohybují po EU bez jakékoli kontroly. Systém tzv. relokací příchozích do členských států na základě kvót se ukázal jako neúčinný. Proto Komise přišla v roce 2017 s návrhem komplexní revize azylové politiky EU, a to pod pracovním názvem „nařízení Dublin IV“. Po změnách, které přinesla Lisabonská smlouva, spadá prostor svobody, bezpečnosti a práva do sdílených pravomocí mezi EU a členskými státy.

Seminář k GMO v Bruselu

Co je obsahem návrhu tzv. Dublin IV?

Největším problémem z pohledu občanů České republiky je zavedení stálého, automatického, povinného distribučního klíče pro přerozdělování žadatelů o azyl.

Jde samozřejmě o tolik kontroverzní systém kvót, ačkoli jinak nazvaný.

Konkrétně návrh nařízení počítá s těmito zásadními principy:

- A) V zemi, do které se migrant dostane jako první, musí být zaregistrována jeho žádost o azyl a budou zde kontrolovány jeho otisky prstů podle záznamů v evropských databázích. Bude zde primárně posouzen i jeho nárok na mezinárodní ochranu. Jeho spis pak poputuje přímo do Bruselu, na úřad zvaný Agentura EU pro azyl. Ta určí, do které země bude žadatel přidělen. A to je první z mnoha problematických bodů návrhu. Je zřejmé, že tímto opatřením členské státy ztrácejí právo suverenity rozhodovat o tom, koho na své území vpustí a koho nikoli.
- B) Základním kritériem přemístění (relokace) má být vztah ke konkrétní zemi. To znamená, že zde např. žadatel studoval, má tu rodinné vazby apod. Pokud se ukáže, že žadatel skutečný vztah k určitému členskému státu nemá, bude přidělen do určitého členského státu podle systému přemístění, tzn. kvót. **Zřejmě není náhodou, že Komise navrhuje, aby si žadatelé mohli vybrat mezi čtyřmi zeměmi, které aktuálně zpracovávají nejméně žádosti o azyl. Útok na tzv. Visegrádskou čtyřku je zcela evidentní.**
- C) Prioritou je sjednocování rodin, tzn. pokud žadatel uvede, že má v určité členské zemi třeba prababičku, praradku, či jiné vzdálené příbuzné, bude přemístěn do této země.
- D) **Zcela nepřijatelným se jeví to, že pokud tvrzení žadatele nebudou odpovídat skutečnosti, tzn. pokud se zjistí, že žadatel o azyl v rámci řízení lhal, podváděl, nebo zkrášloval skutečnosti, nejen že nebude z EU vyhoštěn, ale bude převeden dále do jiného členského státu EU vybraného distribučním klíčem!**
- E) **A to nejlepší na konec. Členské státy, které odmítnou přijmout přemístění žadatelů na svá území, mají být omezeny v přístupu k fondům EU a neměly by využívat prostředky EU k vrácení žadatelů, jejichž žádosti o azyl byly zamítnuty.**

Ze stručně a neúplně uvedených navrhovaných pravidel vyplývá především to, že v případě přijetí by Česká republika měla oproti dosavadní dobrovolnosti povinnost žadatele přijmout, a to bez ohledu na svoje potřeby a zájmy, a také bez ohledu na jejich integrační potenciál.

Palčivým problémem je rovněž stále neřešený problém návratu neúspěšných žadatelů a neexistence tzv. neadmisních dohod se zeměmi, z nichž žadatelé o azyl pocházejí. Již dnes se takových na území EU pohybují statisíce bez jakékoli kontroly.

Legislativní proces v EU

Jak již bylo uvedeno, společná azylová politika může být přijímána pouze procesem spolurozhodování. To znamená, že se na její úpravě musí shodnout Komise, Evropský parlament a Rada. Zatímco Komise navrhla použití výše popsaného mechanismu pouze pro období „rozsáhlé migrační krize“, Evropský parlament přijal odlišný postoj. Výbor LIBE na podzim roku 2017 přijal stanovisko, které navrhuje tento systém jako trvale použitelný, tedy stálý mechanismus.

Protože s návrhem nařízení čeští poslanci v GUE/NGL spolu s dalšími odpůrci nesohlasí, pokusili se stanovisko výboru LIBE zvrátit a využili všech možností, které dává Jednací řád Evropského parlamentu. Získali dostatek podpisů a podali pozměňovací návrhy. Většinou na plénu však byli přehlasováni a Evropský parlament tak do jednání s Radou a Komisí, tzv. trialogu, přijal pro odpůrce návrhu zcela nepřijatelnou vyjednávací pozici.

Nyní se tedy pozornost obrací na Radu EU. Na summitu členských států v říjnu 2017 bylo přijato politické rozhodnutí v tom smyslu, že o kvótách bude rozhodováno pouze jednomyslně a žádná země nesmí být přehlasována. Donald Tusk k tomu uvedl, že „pro projekt kvót nevidí žádnou větší budoucnost“. I tak se lze domnívat, že by Česká republika měla aktivně hledat pro svou pozici spojence i mimo země Visegrádu.

V případě rozhodování tzv. kvalifikovanou většinou bude pro zvrácení přijetí návrhu potřeba více hlasů. Samotný Visegrád dostatkem hlasů nedisponuje. Že se ale názor na povinné kvóty začíná pomalu měnit, lze ukázat na případě Rakouska, které bude od druhé poloviny roku 2018 předseda EU. Reforma migrační politiky bez povinného relokačního mechanismu je jejich první prioritou.

Závěr

Nicméně je zřejmé, že i kdyby se podařilo smést návrh nařízení Dublin IV ze stolu, problém migračních toků do EU nelze přehlížet. Zdrojové země migrace jsou částečně rozvrácené válkami (Libye, Irák, Sýrie a další). Zhruba polovinu aktuální migrace pak představují lidé, kteří přicházejí z Afriky. Jak dlouho a úspěšně „bohaté země Západu“ využívaly a vykořisťovaly africký kontinent, není nutné připomínat. Za zmínku např. stojí nálety NATO, které destabilizovaly Libyi a poškodily gigantický zavlažovací systém, který měl za režimu Kaddáfího zavlažovat pouštní oblasti.

Řešením není přece „spravedlivé“ a „solidární“ přerozdělování následků toho, co způsobily bezohledné nadnárodní korporace! Korporace, které bez skrupulí řadí v rozvojových zemích, ožebračují jejich obyvatele a způsobují jejich exodus!

Správným řešením je boj s chudobou, klimatickými změnami a investice do stabilizace těchto zemí tak, aby jejich obyvatelé nebyli nuceni je opouštět. A základním předpokladem pro to je – mír.

PŘIJETÍ EURA V ČESKÉ REPUBLICE: ANO? KDY?

Diskuse o nahrazení koruny eurem je v Čechách oblíbeným tématem diskusí na všech úrovních. Intenzitu těchto debat umocňují i úvahy předsedy Evropské komise J. C. Junckera a jeho pět dalších možných scénářů vývoje evropské integrace. Jeden z jeho scénářů hovoří o tzv. vícerychlostní Evropě a pokud se Česká republika chce zařadit do skupiny zemí s rychlou další integrací – a stát se tak i součástí tohoto elitního klubu –, je třeba se zamyslet nad nahrazením české koruny eurem a jeho přijetím coby zákonné české měny.

Především však je třeba si uvědomit, že při vstupu do Evropské unie se Česká republika zavázala euro přijmout; takže obecná otázka vlastně nezní, zda euro přijmout nebo nikoliv, nýbrž kdy tak učinit. Současně však musí být splněny dvě základní podmínky: Musí existovat k tomuto kroku politická vůle a nutný je i souhlas obyvatelstva.

Přijetí eura má tedy politický aspekt. Především nelze opominout značnou nechuť českého obyvatelstva k tomuto kroku. Počáteční masový odpor vůči tomuto kroku se sice v posledních letech zmírnil, nicméně o zásadním posunu v názorech českého obyvatelstva na euro se zatím mluvit nedá a poslední domácí výzkumy v podstatě potvrzují negativní mínění obyvatel ČR ohledně přijetí eura. A ani politická scéna jako celek není přijetí eura zcela nakloněna.

Na druhé straně přijetí eura v České republice by nebylo zřejmě proti mysli evropským orgánům, které potřebují, po sérii problémů a útoků proti euru jak na makroekonomické, akademické, ale i politické rovině, vykázat nějaký úspěch. A náš vstup do eurozóny by jako takový úspěch interpretován pravděpodobně byl. Také představitelé některých významných členských zemí EU – mezi nimi je na prvním místě Německo – by Českou republiku v eurozóně velmi rádi přivítali.

Vernisáž výstavy „Od Stalingradu do Bratislavy“ v Nitre v roce 2017

Výhody přijetí eura Českou republikou lze shrnout takto:

- + Exportéři i importéři budou mít nižší náklady, protože odpadnou poplatky za konverze z eura do koruny, a naopak.
- + Exportérům a importérům odpadne ve vztahu k eurozóně kurzové riziko a tím i náklady na zajišťovací operace.
- + Jednotný měnový režim vytvoří stabilnější a tím i atraktivnější prostředí pro zahraniční investice.
- + Čeští investoři získají mnohem větší prostor pro investování svých prostředků v zahraničí, aniž by se museli zajišťovat proti kurzovému riziku.

Nevýhody přijetí eura Českou republikou však nejsou zcela zanedbatelné:

- Přesunem realizace měnové politiky na Evropskou centrální banku přijdeme o možnost řešit měnovými nástroji, tj. kurzem a úrokovými sazbami, dopady nejruznějších vnitřních i vnějších šoků na českou ekonomiku.
- Českým orgánům tak zůstanou k dispozici pouze nástroje rozpočtového charakteru; i ty však bude možno používat vzhledem k nutnosti zachování rozpočtové rovnováhy pouze omezeně.
- Česká republika se bude zřejmě muset finančně podílet na řešení řady finančních problémů vzniklých v eurozóně.
- Vstupem do společného měnového prostoru se zvýší konkurence pro české finanční instituce, místní obchody a sektor služeb.
- Opatření Evropské centrální banky nemusí mít vždy pozitivní dopad na českou ekonomiku.
- Pro Českou republiku může být v budoucnu nákladem i účast v Evropském stabilizačním mechanismu, protože pokud by se ČR stala jeho členem, mohl by její celkový závazek do roku 2025 dosáhnout až 350 miliard Kč.

Při zahájení přístupového procesu do eurozóny však musí česká ekonomika vykazovat pět parametrů předepsaných smlouvou z Maastrichtu.

S prvními čtyřmi kritérii by Česká republika neměla mít v zásadě problémy: jedná se o: 1) cenovou stabilitu; 2) výši rozpočtového schodku k HDP; 3) celkovou zadluženost státu; 4) konvergenci úrokových sazeb.

Páté kritérium se týká kurzové stability, kdy přijetí členské země EU do eurozóny je podmíněno dvouletým setrváním kurzu národní měny v rámci fluktučního pásma, neboli vstupního kurzu koruny k euru, který zatím přirozeně nebyl stanoven. A právě v jeho výši se může skrývat celá řada problémů a rizik. V první řadě je třeba si uvědomit, že hodnotu vstupního kurzu koruny k euru nebude určovat ani česká vláda, ani Česká národní banka. Ten bude jako „přepočítací koeficient“ propočítán Evropskou komisí po konzultaci s Evropskou centrální bankou, projednán na zasedání Rady EU pro hospodářské a finanční otázky (jejími členy jsou ministři financí a zástupci centrálních bank členských zemí) a následně schválen Evropskou radou.

Legislativa EU však nestanoví, jakou metodikou má být přepočítací koeficient propočítáván. Lze se tedy dohadovat, že se bude posuzovat cenová parita, historie vývoje kurzu koruny k euru a dalším měnám, některé dlouhodobé makroekonomické indikátory jako vývoj hlavních částí platební bilance apod. Ale je nutno počítat s tím – jak ukázala například zkušenost z procesu zavádění eura na Slovensku –, že při stanovení vstupního koeficientu mají evropské orgány tendenci vstupní kurz spíše zpevňovat. Z tohoto pohledu nelze vyloučit, že vstupní kurz v případě ČR by mohl být i kolem 20 Kč za euro.

Problematiku úrovně vstupního kurzu tedy nelze v žádném případě podcenit. Je nutné si uvědomit, že Česká republika je malou, velmi otevřenou ekonomikou, kde se podíl zahraničního obchodu pohybuje na zhruba třech čtvrtinách hrubého domácího produktu. A první, kdo se v případě silného vstupního kurzu může dostat do složité situace, budou exportéři, ale i firmy podnikající v oblasti služeb – zejména v cestovním ruchu. Ale budou zcela přirozeně existovat i skupiny, které budou z pevnějšího přepočítacího koeficientu profitovat. Budou to například vlastníci úspor, nebo příjemci stálých mezd a penzí.

Je tedy zřejmé, že ať bude vstupní kurz koruny k euru stanoven na jakékoliv úrovni, ve společnosti vždy budou „výherci a prohrávající“. A nespokojenost prohrávajících se logicky projeví ve společenském napětí. Avšak české orgány budou mít na výši vstupního kurzu v nejlepším případě jen velmi omezený vliv. Jak výše uvedené negativní dopady zmírnit nebo dokonce vyloučit? V podstatě jedinou cestou je postupně sladovat zejména české ceny, měnové podmínky – především úrokové sazby a další makroekonomické parametry – s eurozónou. Pomoci může i širší vtažování eura do vnitřních peněžních toků, což se již částečně děje. Příkladem by nám mohlo být v této oblasti Dánsko, jehož ekonomika dosáhla, zejména v oblasti cen a měnových podmínek, s eurozónou a také nejsilnější ekonomikou EU – Německem – vysokého stupně vyladěnosti. Dánsko by tak mohlo přijmout euro fakticky bezbolestně kdykoliv. Ironií osudu však je, že právě Dánsko si při vstupu do EU vymínilo, že euro nemusí přijímat – má tzv. opt-out. Dánsko tedy s největší pravděpodobností čeká, až si euro vyřeší své problémy a teprve poté bude zvažovat případný vstup do eurozóny. Jakmile bude výše uvedené „harmonizace“ dosaženo, lze seriózně uvažovat o vstupu do eurozóny. Tento proces je však záležitostí mnoha let a přijetí eura nebude bez rizik.

BREXIT – DALŠÍ KRIZE EU

Dne 23. června 2016 proběhlo ve Spojeném království (dále jen UK) referendum o setrvání/odchodu země z EU. Voliči hlasovali nadpoloviční většinou 17,411 milionu hlasů (51,9 %) pro takzvaný brexit, tedy opuštění Unie. K referendu došlo zejména z toho důvodu, že lídr Konzervativní strany David Cameron slíbil před parlamentními volbami v roce 2015, že pokud vyhraje, vyjedná pro UK nové podmínky pro působení v EU a až poté uspořádá referendum. Jednalo se o krok, kterým se pokusil přebnat elektorát Straně nezávislosti Spojeného království (UKIP, kterou tehdy ještě vedl europoslanec Nigel Farage), získat volební vítězství a zároveň sjednotit Konzervativní stranu pod svým vedením.

V únoru premiér David Cameron konstatoval, že je s nově vyjednanými podmínkami působení UK v EU spokojen, vyhlásil referendum a postavit se do čela kampaně za setrvání UK v EU. Jeho vlastní strana se však začala v této otázce velmi brzy tříštit, což bylo demonstrováno zejména tím, že Cameronův dlouholetý kolega Boris Johnson (současný britský ministr zahraničí) se postavil za odchod z EU. Konzervativní strana se v názoru na setrvání/odchodu země z EU rozdělila na dva nesmiřitelné tábory, ale je nutné podotknout, že ani Labour Party nebyla v této otázce zcela jednotná. Pro odchod z EU tak byl zejména UKIP, DUP (Demokratická unionistická strana Severního Irska), významná část Konzervativní strany a malá část Labour party. Pro setrvání v EU tak byla většina Labour party, Liberální strana, Zelení, Skotská národní strana a Sinn Féin (+ další strany spíše regionálního charakteru).

Samotnému referendu předcházela velmi vyhrocená kampaň, která rozhodně nepotvrdila předsudky o chladnosti britského národa. Mediálně nejvíce probíraná byla kampaň „Volte odchod z EU“ (Vote Leave), kterou vedl zmiňovaný konzervativce Boris Johnson. Kampaň totiž argumentovala, že odchod z EU bude znamenat, že 350 milionů liber odváděných týdně do rozpočtu EU, bude přesunuto do britského zdravotnického systému (NHS), což bylo silně kritizováno jakožto minimálně zavádějící. Sám Nigel Farage tento údaj označil den po referendu za mylný.

Druhým zásadním, a bohužel velmi tragickým, bodem kampaně byla vražda poslankyně za Labour Party Jo Coxové, která byla součástí kampaně za setrvání v EU. Jo Coxová byla postřelena a pobodána útočníkem, který patřil ke krajně pravicovému politickému spektru a byl posléze odsouzen na doživotí. Kampaň byla poté na několik dnů pozastavena a dále pokračovala v mnohem smířlivějším duchu.

Vyhlášení výsledků referenda znamenalo pro značnou část politických představitelů jak v EU, tak v UK značný šok. Přestože naznačovaly průzkumy veřejného mínění rovné šance oběma názorovým táborům, vítězství tábora pro odchod očekával málokdo. Již den po referendu rezignoval premiér Cameron a po dvoutýdenním období nejistoty se premiérkou stala Theresa Mayová, která byla sice pro setrvání v EU, ale do kampaně nijak výrazně nezasahovala.

Shrnout ve stručnosti důvody výsledku referenda je samozřejmě složité, ale přesto je tu několik bodů, které stojí za to zdůraznit:

- Britští voliči velmi slyšeli na argument, že britské soudnictví by mělo být tím nejvyšším arbitrem v UK a odmítli tak fakt, že evropské je mu nadřazeno.
- Zastánci kampaně za odchod z EU využívali často argumentu spíše emocionálního a principiálního charakteru. Argument „převezmeme zpátky kontrolu“ v postkoloniální britské společnosti silně rezonoval, jelikož byl jasný a dalo se s ním ztotožnit. Na druhou stranu David Cameron argumentoval spíše ekonomickými riziky, která se britským občanům zdála příliš teoretická a odtažitá.
- Výsledky referenda do značné míry poukázaly na rozdělenost britské společnosti. Angličané a Veľšané byli většinou pro odchod z EU, ale Skoti a Severní Irové byli většinou pro setrvání.
- Významným tématem referenda byla migrace. Zde je ovšem zásadní si uvědomit, že tím nebyla myšlena primárně migrace ze zemí Blízkého východu a severní Afriky, ale hlavně migrace pracovníků ze střední a východní Evropy zejména Polska. Po referendu dochází v UK k mnoha násilným činům proti přistěhovalcům z EU.
- Značné množství voličů (zejména ze severu Anglie, tedy části stále se vzpamatovávající z politik Margaret Thatcherové) bralo referendum jakožto možnost vyjádřit se spíše než k EU jako takové ke statu quo, který v britské společnosti panuje. V referendu vyjádřili svou dlouhodobou frustraci a spíše než EU chtěli vlepít políček britskému politickému establishmentu.

Situace ve Velké Británii od referenda

Politická scéna je od referenda o brexitu a zejména od předčasných (a velmi nečekaných) parlamentních voleb v roce 2017 v neustálé krizi. Zejména vládní konzervativci jsou v otázce brexitu (soft vs. hard, viz níže) rozděleni, a totéž platí i v Labour Party. Konzervativci mají navíc ztíženou pozici tím, že jsou nuceni opírat se o hlasy severoirské strany DUP. Premiérka Mayová je často kritizována, že je slabým lídrem a až příliš trpí vládní roztržky, které iniciuje zejména ministr zahraničí Boris Johnson, který patrně pouze vyčkává na dobu, kdy bude brexit vyjednan, aby hodil odpovědnost na Mayovou a sám se přihlásil o křeslo premiéra. Od Nového roku je navíc ve vzduchu výhrůžka od vrcholných představitelů konzervativců, že pokud Mayová nezačne dělat na vládní úrovni pokroky a nenapraví pozici Konzervativní strany, kterou v průzkumech poráží Labour Party, pak může o svůj post přijít. Často se spekuluje, že Konzervativní strana bere Mayovou jakožto obětího beránka, na kterého se hodí neúspěšné vyjednávání s EU, a strana s ní dlouhodobě nepočítá.

Zároveň ve Velké Británii sílí hlasy podporující druhé referendum (podporuje např. Nick Clegg, Tony Blair a starosta Londýna). Častým argumentem je, že první referendum bylo

o nových podmínkách, které vyjednal David Cameron, a druhé by tak mělo být o finální dohodě s EU.

Situace se však komplikuje i v táboře Labour Party. I zde jsou v otázce brexitu protichůdné názory a dochází k pnutí. Jeremy Corbyn se dlouho držel strategie, ve které uznává výsledek referenda, odmítá druhé referendum, do jednání o brexitu nezasahuje, jelikož to považuje za problém Konzervativní strany, a koncentruje se na vytváření vize Velké Británie po brexitu. Ukázalo se však, že jeho neochota vyjednat se k britskému tématu číslo jedna byla viděna velmi negativně. Corbyn nakonec v únoru 2018 prohlásil, že labouristé budou chtít po brexitu zůstat v celní unii s EU, čímž si notuje s částí poslanců Konzervativní strany (tzv. brexitovými rebely, kterých je údajně dost na to, aby zvrátili vládní většinu na menšinu) a britskými podnikateli.

Z hlediska následujícího vývoje je nutné mít na paměti dvě zásadní informace. Zaprvé, britská vláda se zavázala, že umožní Dolní sněmovně parlamentu, aby hlasovala o konečné dohodě o odchodu země z Evropské unie ve zvláštním zákoně. Jednalo se o ústupek rebelům z Konzervativní strany, který může za cca půl roku způsobit vládě značné komplikace. Zadruhé, poslanci Dolní sněmovny britského parlamentu v souvislosti s chystaným odchodem z Evropské unie odsouhlasili právní odstavku od Bruselu. Klíčový zákon o ukončení nadřazenosti unijního práva nad britskými zákony, který upraví podmínky takzvaného brexitu, nyní směřuje k projednání do Sněmovny lordů. Zákon by měl platit od 11.00 greenwického středního času 29. března 2019.

Se studenty na besedě v Litoměřicích

Situace v EU od referenda

Evropská unie se dokázala z počátečního šoku po referendu velmi rychle oklepat, převzít iniciativu a prezentovat svá stanoviska, návrhy a požadavky. Evropská rada se navíc v krátkém čase dokázala sjednotit na hlavních prioritách a stále se jí daří držet společnou linii ve chvíli, kdy se Britům nedaří se dohodnout takřka na ničem. Ani pozice EU však vůbec není jednoduchá. EU si je vědoma, že je třeba nastavit vztahy s UK tak, aby nedošlo ke zpretrhání dlouhodobých vazeb, což by zejména v oblasti bezpečnosti mělo dalekosáhlé následky, ale zároveň nesmí být dohoda s Velkou Británií příliš atraktivní pro další členské státy EU, které by se tak mohly rozhodnout následovat britského příkladu.

Pozice EU je často nesnadná i právě díky komplikacím, které vyplývají z nejednotnosti britské strany. EU je často nucena čekat na britské stanovisko, které se však rodí za velkých nesnází. Ukázkou může být i jedno významné jednání mezi předsedou Komise Junckerem a premiérkou Mayovou – po několikahodinovém rozhovoru se dohodli na tom, že je možno uzavřít první část vyjednávání (tzv. rozvod), poté Mayová obdržela telefonát z Londýna, že koaliční strana DUP nesouhlasí s dohodou o Severním Irsku, a celodenní jednání ztroskotalo.

O jednotnosti evropského postoje k brexitu svědčí i to, že debata nad tím, za jakých podmínek bude EU akceptovat tzv. přechodné období, trvala pouze dvě minuty. Přesto však můžeme očekávat, že ve druhé fázi vyjednávání o brexitu dojde k narušení jednotného postoje, jelikož se budou více projevovat specifické národní zájmy (např. otázka rybolovu).

Hlavní představitelé EU často deklarují, že brexit je ještě stále možné zastavit. Na stole je i varianta budoucího návratu UK do EU, pokud si země podá přihlášku.

Primární požadavky EU pro vyjednávání s UK – nedělitelnost základních evropských svobod (služeb, zboží, kapitálu a osob), UK zaplatí do evropského rozpočtu v minulosti slíbenou částku, pokud bude UK chtít participovat na jednotném trhu či práci evropských agentur, bude muset na chod těchto aktivit nadále finančně přispívat, nesmí existovat žádný druh tvrdé hranice mezi Irskou republikou a Severním Irskem, zachování práv občanů EU v UK a naopak.

Možné scénáře

1. „Hard brexit“

Hard brexit je jeden z možných scénářů odchodu UK z EU. Znamená to, že bude existovat smlouva o vystoupení. UK by muselo opustit jednotný trh a celní unii, což by bylo ekonomicky velmi nevýhodné pro obě strany. Na druhou stranu takovýto „rozvod“ by umožnil Británii získat opětovnou plnou kontrolu nad svými hranicemi, legislativou a uzavíráním nových bilaterálních obchodních dohod s dalšími zeměmi, tak jako např. Čína, Indie, USA apod. Z obchodního hlediska by se obchod řídil podle pravidel WTO. Jinými slovy UK by nemělo nic společného s EU a bylo by „svým vlastním páнем“ po všech stránkách vedení země a života v ní.

2. Měkký brexit

Takovýto přístup by ponechal vztahy UK s EU co nejbližší současnému uspořádání. UK by již nebylo členem EU a nemělo by místo v Evropské radě, Evropském parlamentu a v Komisi. UK by však zůstalo členem jednotného evropského trhu. Zůstaly by zachovány svobody pohybu osob, zboží, kapitálu a služeb. Nicméně pohyb osob by byl regulován a podléhal by britským nařízením. Jinými slovy UK by následovalo model např. Norska, Islandu, Švýcarska a Lichtenštejnska, které nejsou členy EU, ale mají přístup k jednotnému trhu skrze členství v Evropském hospodářském prostoru. Tato možnost, pochopitelně, zahrnuje, že na oplátku tyto země musí přispívat do rozpočtu EU a zaručit dodržování oněch čtyř svobod. Takovýto model také počítá s tím, že některé aspekty evropského práva zůstanou v platnosti (především v obchodních vztazích) a členské země se jím musí řídit. Rozhodovací instancí je proto soudní dvůr EFTA. Členství v EFTA je možnost sice méně pravděpodobná, nicméně z hlediska setrvání na jednotném trhu by bylo pro UK výhodné. Prakticky by to znamenalo jít po vzoru Norska a Švýcarska a vstoupit do EFTA, což by v důsledku zajistilo Spojenému království setrvání v evropském tržním prostoru. Politicky by však UK zaplatilo velkou cenu. Například jak Švýcarsko zjistilo, členství v EFTA není slučitelné s nezávislou imigrační politikou. Vyžaduje také přijetí pravidel stanovených jinými členskými státy EU a jurisdikcí Evropského soudního dvora. Právě tyto dva body jsou tzv. červenou linií pro Konzervativní stranu. Pokud v Británii neexistuje politická shoda o tom jak postupovat s brexitem, je toto patrně nejméně pravděpodobný scénář. Přínejméním by se tedy ale mohlo jednat o základ pro ustanovení přechodného období.

3. No-deal

„No deal“ je nejtvrďší možnost z tzv. „hard brexitů“ (tvrdých odchodů) UK z EU, při které Británie nejvíce ztratí a který jí zasáhne nejvíce (ekonomicky, právně i politicky). Tento scénář se dá volně přeložit a definovat jako stav, kdy nebude existovat shoda mezi UK a EU na podobě „výstupní smlouvy“ (exit treaty). Jinými slovy dojde k absolutnímu selhání při vyjednávání, a tedy nebude existovat vzájemná shoda na podmínkách, jako je například velikost finančního vyrovnání nebo úloha Evropského soudního dvora. Při této možnosti by se také nepočítalo s absolutně žádnou diskuzí o budoucnosti vzájemných obchodních ujednání a vztahů v této rovině. V realitě by to potom logicky znamenalo, že by se UK a EU musely při vzájemných interakcích spoléhat na smlouvy definované mimo EU, například na závazky vůči WTO (Světová obchodní organizace), Haagskou úmluvu apod.

V tomto extrémním případě by mohlo dojít k tomu, že by samozřejmě nebyly nahrazeny ani základní dohody o infrastruktuře – jako jsou např. dohody o leteckých linkách. Z toho plyne, že by letadla britských aerolinek nemohla obsluhovat letiště v EU 27. Představitelé leteckých společností mají momentálně pochyby o tom, zdali mohou v březnu 2018 garantovat do budoucna platnost letenek vydaných rok předem. Přístavy a pozemní hraniční přechody by mohly skončit v naprostém chaosu ucpané dlouhými

kolonami kamionů při čekání na celní kontrolu. Velmi problematickou by se stala hranice se Severním Irskem (kde by se extrémně zesílilo politické napětí). Teoreticky by se mohlo stát i to, že všechny pokrok v rámci práv občanů EU by byl anulován a občané EU by byli nuceni opustit UK. Na druhou stranu by došlo k uložení vízových povinností pro občany UK při cestách do EU.

4. Druhé referendum

S přihlédnutím na ne zrovna dobré vyhlídky Spojeného království a na tolik nepřijatelných scénářů stále existuje možnost, že začne britský elektorát volat po druhém referendu s cílem tento závažný krok znovu přehodnotit. Nejpravděpodobněji by se tak stalo na konci vyjednávací fáze s EU. Pokud se britští vyjednávači vrátí z Bruselu bez komplexní dohody o volném obchodu nebo s velmi mírnou výstupní smlouvou, je docela možné, že nový parlament druhé referendum vyhlásí. Další možnou cestou k tomuto vysněnému scénáři těch, kteří chtějí zůstat, by teoreticky mohla být obnova politické reprezentace v nadcházejících volbách. Nicméně tento scénář je velmi těžké si představit, zvláště při zvážení už tak napjaté situace mezi oběma hlavními stranami a křehkosti jejich koalice.

5. Brexit se nekoná

Mayová stáhne aktivaci článku 50, nebo Velká Británie opětovně podá přihlášku do EU. Velmi nepravděpodobné.

Závěr

Je naprosto jasné, že obě strany mohou očekávat velmi vyhocené vyjednávání. Času není mnoho a britská strana si je vědoma toho, že mnoho mezinárodních firem (zejména z finančního odvětví) se bude v nejbližších měsících rozhodovat o tom, zda nepřesunout svá sídla do EU (šance i pro Českou republiku?). Mayová si navíc potřebuje napravit pošramocenou pověst u strany i celé země. Nic to ovšem nemění na faktu, že jedna země je ve vyjednávání s 27 dalšími v menšině, a je tedy v nezáviděníhodné pozici. UK má však v rukávu několik es – má na svém území cca tři miliony občanů z EU, EU vyžaduje uhrazení britských finančních závazků vůči Unii, EU si nemůže dovolit rozházet tradičně silného diplomatického a bezpečnostního hráče na mezinárodním poli (zejména je-li stálým členem Rady bezpečnosti).

Z levicové perspektivy je nutné výsledky britského hlasování zcela respektovat. EU se nad sebou musí nyní pořádně zamyslet, aby nedošlo k dominovému efektu. Příliš mnoho problémů se odsouvalo a řešilo se pozdě. Sebereflexe tváří tvář takovéto situaci je tedy naprostou nutností. Není možné situaci zlehčovat levnými prohlášeními ve stylu – „co tě nezabije, to tě posílí“, jako to po referendu udělal předseda Evropské rady. Pokud nad tímto EU mávne rukou, možná bude mávat na odchod dalším státům z EU.

Zahájení tradičního vánočního setkání poslanců EP za ČR a tlumočnicků – T. Zdechovský, M. Dlabajová a J. Maštálka

Velká část mé práce se věnovala boji proti hodnotám o TTIP a CETA. Zde při představování publikace, na jejímž vydání jsem se jako spoluautorka podílela, aby se zlepšila informovanost o těchto dohodách

NÁVRAT TĚMATU BEZPEČNOSTI

Je to sice faktem smutným, ale již není možné přehlížet, že téma bezpečnosti se opět stává zásadní otázkou doby. Teroristické útoky v Evropě, občanská válka v Sýrii, existence Islámského státu, rozpadající se libyjský stát, navracející se islamističtí radikálové do prostoru Schengenu apod. To všechno vytváří velmi nestabilní směr, která ohrožuje bezpečnost Evropy v době, když již nade vsí pochybnost víme, že problémy v severní Africe a na Blízkém východě nemají vliv ani tak na státy, které je na místě způsobují (USA), ale právě na Evropu a zejména tedy na EU.

Po svém zvolení do funkce prezidenta Spojených států amerických dal Donald J. Trump jasně najevo, že není spokojen s fungováním NATO. USA podle něj přispívají na chod této organizace příliš mnoho, a dotují tak evropské státy. Patrně to bylo právě zvolení Trumpa, které dalo EU najevo, že spoléhat se s obrannou politikou na NATO (respektive primárně USA) není možná ze strategického hlediska dlouhodobě udržitelné. Evropští politici se proto podívali do Lisabonské smlouvy, kde je v článku 42(6) uvedeno: „Členské státy, jejichž vojenské schopnosti splňují vyšší kritéria a které přijaly v této oblasti přísnější závazky s ohledem na vedení těch nejnáročnějších misí, naváží v rámci Unie stálou strukturovanou spolupráci.“

Dne 13. listopadu 2017 podepsali zástupci 23 členských zemí EU (včetně České republiky) společné prohlášení o PESCO (Permanent Structured Cooperation – Permanentní strukturované spolupráce), což byl první formální krok k ustavení této spolupráce. V tomto prohlášení jsou zakotveny principy PESCO, především je zde vymezen závazný právní rámec. Prohlášení obsahuje také seznam závazných povinností, které na sebe členské státy přebírají, a způsob rozhodování v rámci PESCO.

V tuto chvíli v rámci PESCO působí 25 členských zemí EU. Velká Británie, která byla ke společně zahraniční a bezpečnostní politice vždycky kritická, je samozřejmě kvůli brexitu mimo, a výjimku ze smluv má v této oblasti Dánsko a Malta. Součástí PESCO je tak i Rakousko, Finsko, Irsko, Švédsko a Kypr, kteréžto nejsou členy NATO.

Německo a Francie, jakožto nejvýraznější propagátoři PESCO, si od této dohody slibují užší spolupráci mezi členskými státy v oblasti zbraní a vojenských jednotek. Francie a Německo ovšem nesdílely úplně stejný pohled na možnou podobu spolupráce v rámci PESCO. Zatímco Francie chtěla úzkou spolupráci v rámci menší skupiny jadrových zemí, Německo se přiklánílo k širší členské základně, což je některými experty pokládáno za méně efektivní variantu. Skutečnost se ovšem blíží ke scénáři propagovanému Německem. Dohoda PESCO spadá pod Společnou bezpečnostní a obrannou politiku. Rozhodnutí v rámci SBOP přijímá Evropská rada a Rada EU, a to na základě jednomyslnosti. Výjimkou jsou záležitosti týkající se Evropské obranné agentury a stálé

strukturované spolupráce (PESCO), kde se rozhodnutí přijímají kvalifikovanou většinou. Členství v PESCO funguje na dobrovolném základě.

Hlavním cílem je snížit počet zbraňových systémů používaných v Evropě a zabránit duplikacím v rámci výzkumu a vývoje, což by vedlo k velkému ušetření zdrojů. Důležitým cílem je také zlepšení spolupráce na společných vojenských operacích. PESCO by také mělo sloužit jako zastřešení pro různé vojenské projekty, jako například německo-francouzský projekt na vývoj nového stíhacího letounu. Mělo by také dojít k výstavbě nových logistických center, centra pro řešení krizí apod.

Je ovšem nutné také zdůraznit, čím PESCO není – evropskou armádou. Ano, může sloužit jakožto zakládající kámen, ale tak tomu zatím reálně není a mnozí to považují za velmi málo pravděpodobné (např. vláda Estonska). PESCO má v tuto chvíli hlavně za úkol vypořádat se s faktem, že země EU dávají na obranu cca 50 % toho, co na ni dává USA, a přitom jsou jen na 15 % z hlediska vojenské efektivity. Navíc má PESCO sloužit jako struktura, která je navázaná na CARD (každoroční přezkum v rámci obrany) a Evropský obranný fond, kde mohou být velmi aktivní české firmy. PESCO se však může stát součástí odpovědi na otázku, jak by mohly země EU v budoucnu zasáhnout např. proti pašerákům migrantů.

Zásadní otázkou pro progresivní síly je samozřejmě vztah mezi PESCO a NATO. PESCO nemá za úkol NATO konkurovat, ale spíše doplňovat současný způsob vojenské spolupráce, snižovat náklady a zvyšovat efektivitu investic. Přesto však můžeme číst novinové titulky hlásající: „Američany znepokojuje utužování obranné spolupráce mezi státy Evropské unie. Bojí se, že oslabí NATO“. Potenciál PESCO je možno si plně uvědomit ve chvíli, kdy si položíme otázku, zda mají země NATO a země EU stejné zájmy a brání stejné principy. Pokud je odpověď na tuto otázku ano, pak bude spolupráce mezi NATO a PESCO probíhat zcela bezproblémově a produktivně, ale pokud se ukáže, že odpověď na tuto otázku je ne, pak se PESCO může stát alternativou k NATO. Zejména migrační krize totiž ukazuje, že prioritou EU nemusí být prioritou NATO. Proč by USA a Kanada měly mít zájem na boji proti převaděčům ve Středozezemním moří?

SOCIÁLNÍ, NEBO TRŽNÍ EU?

Evropská unie často čelí kritice zprava, když je označována jakožto socialistický projekt. Nechceme samozřejmě nikomu brát možnost ideologické kritiky, ale z levicového pohledu evropské agendě pojem sociální rozhodně nedominuje. Zmiňování kritikové si většinou přejí EU zaměřenou primárně na jednotný trh, a přitom si zcela opomněli všimnout, že tomu tak reálně je. Vyjednávání smluv o volném obchodu (např. TTIP a CETA) ukazuje, že na chodu zejména Evropské komise se primárně podílí nadnárodní korporace (které samozřejmě socialismem a sociálními otázkami zcela opovrhují jako nákladnou zátěž), a nikoliv zájmové skupiny občanů (jako např. odbory). Podívejme se tedy, jak to reálně dnes se sociální EU vypadá.

Evropská komise zveřejnila v roce 2017 dokument nazvaný Evropský pilíř sociálních práv (EPSP), který vznikl po ročních konzultacích, do nichž se zapojily odbory, sociální organizace a mnohé další subjekty. Ovšem oproti svému názvu tento „pilíř“ žádná práva neobsahuje, nýbrž jen nezávazné principy. Komise navrhla, aby EPSP byl přijat jako společné prohlášení Evropského parlamentu, Rady EU a Komise na sociálním summitu konaném ve Švédsku v listopadu loňského roku.

EPSP obsahuje 20 principů sociální a zaměstnanecké politiky, rozdělených do tří kapitol: 1. rovnost šancí a přístup na trh práce; 2. férové pracovní podmínky; 3. sociální ochrana a sociální inkluze. Na papíře, který jak známo snese vše, je tak EU např. pro „minimální mzdu, která uspokojí potřeby pracovníků a jejich rodin s přihlédnutím k vnitrostátním hospodářským a sociálním podmínkám“, „právo na přiměřené dávky zaručující minimální příjem, který mu umožní důstojný život ve všech etapách života a účinný přístup k podpůrnému zboží a službám“ a „právo na včasný přístup k cenově dostupné a kvalitní preventivní a léčebné zdravotní péči“. EPSP však postrádá právní sílu, a je tak pouze jakýmsi návodem, za jehož provádění jsou odpovědné národní státy. Jedná se tedy primárně o prázdnou deklaraci dobrých úmyslů.

Komise se domnívá, že EPSP by měl posílit stávající sociální práva a dále je rozvinout, ale ve skutečnosti nepřináší žádnou změnu paradigmatu sociální politiky v EU. Zásadní je to, že nemá dojít ke změnám v primárním právu EU (například zavedením klauzule o sociálním pokroku) a EPSP také nepředpokládá přistoupení EU k Sociální chartě Rady Evropy; Evropský parlament přitom obojí v minulosti požadoval. EPSP ani nenavrhuje žádné nové kompetence EU v oblasti sociální politiky a politiky zaměstnanosti, pomocí kterých by bylo možné bránit se proti tvrdým neoliberalním pravidlům.

Jistý pokrok v sociální oblasti by mohla – v intencích EPSP – přinést směrnice

o slučitelnosti rodiny a zaměstnání, zvažovaná směrnice o sociální ochraně lidí ve flexibilních pracovních poměrech, dále pak přepracování stávající směrnice o informování zaměstnanců a Komisí navrhované interpretační doporučení týkající se směrnice o pracovní době. Ovšem ohledně sociální politiky, pro EU životně důležité, je na místě spíše skepse.

Neoliberální založení EU, které naopak má své pevné místo v jejím primárním právu, není a nemůže být se sociální dimenzí kompatibilní. Proto se na úrovni Komise o sociální politice spíše jen teoretizuje. O tom ostatně svědčí i další její dokument, označený za reflexní a zabývající se „budoucím sociálním rozměrem Evropy“, přijatý v rámci příprav tzv. bílé knihy o budoucnosti EU.

Diskusní dokument o sociálním rozměru Evropy nám předkládá tři scénáře budoucího vývoje v této oblasti. První scénář omezuje sociální politiku EU pouze na volný pohyb. Unie by v tomto případě přestala podporovat výměnu informací mezi členskými státy ohledně osvědčených postupů ve vzdělávání či kultuře. Dále by pozastavila financování programů, které se sociální politikou EU souvisí. Druhou variantou je spolupráce pouze těch států, které mají zájem. Na sociální politice by tak společně pracovaly například jen státy eurozóny. Poslední možnost počítá se zapojením všech členských zemí. O sociální politice by i nadále rozhodovaly národní vlády a EU by je podporovala při sjednocování předpisů. Ideálním výsledkem by byla Unie, ve které mají všichni Evropané přístup ke stejným sociálním právům.

Jak moc to EU myslí se sociální politikou vážně, ukazuje i pět scénářů budoucího vývoje EU. S nějakým rozvojem evropské sociální politiky počítá pouze scénář tři (státy, které chtějí, dělají více – pro ČR velmi nevýhodná vícerychlostní EU) a scénář pět (dělat mnohem více společně – de facto federalizace EU). Další scénáře počítají spíše s eliminací sociální politiky.

Zásadní problém tedy přetrvává: Bez změny primárního práva EU, tedy jejích základních smluv, není totiž reálná sociální dimenze možná. EU se zaměřuje primárně na budování jednotného trhu a posilování spolupráce v rámci eurozóny. Demonstruje to i fakt, že pro EU by bylo v současnosti velmi těžké apelovat na státy, aby zintenzivnily svou sociální politiku, když na ně zároveň tlačí, aby snižovaly rozpočtové schodky. Zapomínat nesmíme ani na fakt, že stále až příliš mnoho států se potýká s dopady tvrdé politiky škrťů, kterou jim EU sama naordinovala. EU je tak v současnosti realizací snů pravice a nikoli levice, a to se musí změnit, pokud chceme občany vyvést z té opravdové krize, která ničí Evropu.

Jiří Maštálka pracuje v těchto výborech a delegacích:

- JURI – Výbor pro právní záležitosti (náhradník).
- IMCO – Výbor pro vnitřní trh a ochranu spotřebitele (plný člen).
- ENVI – Výbor pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin (plný člen).
- Člen Poradního výboru pro Kodex chování poslance.
- 2. místopředseda Delegace ve Výboru pro parlamentní spolupráci EU–Rusko.
- Člen delegace pro meziparlamentní spolupráci se zeměmi Východního partnerství (EURONEST).
- Člen delegace pro meziparlamentní spolupráci s Běloruskem.
- Člen Delegace v Parlamentním výboru pro stabilizaci a přidružení EU–Černá Hora.
- Náhradník v Delegaci pro vztahy s Parlamentním shromážděním NATO.

Kateřina Konečná pracuje v těchto výborech a delegacích:

- Členka vedení politické frakce GUE/NGL.
- ENVI – Stálá členka a koordinátorka GUE/NGL ve Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin.
- PEST – místopředsedkyně zvláštního výboru pro postup Unie pro povolování pesticidů.
- TRAN – náhradnice ve Výboru pro dopravu a cestovní ruch.
- ECDC – kontaktní osoba Evropského parlamentu pro Evropské středisko pro prevenci a kontrolu nemocí.
- EMIS – místopředsedkyně ukončeného Vyšetřovacího výboru pro měření emisí v automobilovém průmyslu.
- Stálá členka Delegace ve Výborech pro parlamentní spolupráci EU–Arménie a EU–Ázerbájdžán a v Parlamentním výboru pro přidružení EU–Gruzie.
- Náhradnice v Delegaci pro vztahy s Čínskou lidovou republikou a zeměmi jižní Asie.
- Místopředsedkyně v zájmové skupině europoslanců za přístup pacientů ke zdravotní péči a v Pracovní skupině Evropského parlamentu k inovacím, přístupu k lékům a nemocem spojených s chudobou.

Se starostou obce Letonice (okres Vyškov) Jiřím Skokanem

Na tradiční oslavě MDŽ v Plzni s asistentkou Z. Hornofovou

Publikace vyšla za podpory:

Evropská sjednocená levice/Severská zelená levice

Parlamentní skupina - EVROPSKÝ PARLAMENT

GUE/NGL
www.guengl.eu

Neprodejný výtisk / Not for sale
Vydáno s podporou klubu GUE/NGL v EP
Počet výtisků: 3000
Vydáno v roce 2018